

Κληρώσεις (Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας 55), οἰωνοὶ (αὐτόθ. 26) καὶ ἕτερα σημεῖα, ὄνειροι καὶ ὀπτασίαι (Προμ. 646, Πέρσαι 176.....)

Εὐδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασι λαμπρύνεται,

Ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν (Εὐμ. 104—5).

ταῦτα πάντα εἶνε σημεῖα, δι' ὧν οἱ θεοὶ ἀποκαλύπτουσι τὸ μέλλον εἴτε μεταβιβάζουσι τὰς βουλὰς αὐτῶν τοῖς ἀνθρώποις.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον καὶ τοὺς προφήτας αὐτῶν ἐπίσης, ὡς τὸν Κάλχαντα (Ἀγαμ. 248) τὴν Κασσάνδραν (αὐτόθ. 1073), τὸν Ἀμφιάραον (Θηβ. 568), οὓς ὁ Ἀπόλλων ἐμπνέει ἀπ' εὐθείας, ἄνευ ἐπεμβάσεως σημείων, οἰωνῶν εἴτε θυσιῶν, ἐμφυσῶν εἰς αὐτοὺς τὸ προφητικὸν πνεῦμα αὐτοῦ, ὅπερ ὡς καταιγὶς ταράσσει τὸ ἐξαπτόμενον πνεῦμα αὐτῶν εἴτε κατακλύζει διὰ πυρὸς τὰ ὅστ' αὐτῶν (Ἀγαμ. 1256, 1215)

Παππαῖ, οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι

ὅτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλων, οἷ ἐγὼ ἐγώ.

ἰού ἰού, ὦ ὦ κακὰ

ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος

στροβεῖ ταράσσων φριμύϊς. . . .

Οὕτω φωνεῖ ἡ Κασσάνδρα καταλαμβανομένη ὑπὸ τῆς μανιώδους δίνης τῆς ἐμπνεύσεως ἐπὶ τῇ ὥσκει, ὥσαντι ἐν κατόπτρῳ, τῶν παρελθουσῶν καὶ μελλουσῶν συμφορῶν καὶ ἐγκλημάτων τοῦ οἴκου τοῦ Ἀτρέως.

(Ἔπεται συνέχεια.)

SONNETTO

Μὲ τὰ ἐλαφρὰ φτερούγια σου ὅταν φαιδρὰ ἐπετοῦσα,
Ἀσύντακτη, θεότρελη, χαριτωμένη Μοῦσα,
Ἐλπίδες εἶχα στήν καρδιά, δρόμο ἀνοιχτὸν ἐμπρός μου
Καὶ πίστη ὅσες τίς χαρὲς καὶ τάγαθὰ τοῦ κόσμου.

Μὲ πόθους, μῦθους χυρσοῦ, καὶ μ' ἀναμνήσεις ζοῦσα,
Δὲν εἶχα λαύρα στήν καρδιά, ἀκόμα δὲν ποροῦσα,
Δὲν μ' ἔσφιγγαν ἀπ' τὸ λαιμὸ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου,
Ἀκόμα δὲν ἐθάμπωναν τὰ δάκρυα τὸ φῶς μου.

Ἦμουν φαιδρός. — Γιατὶ οἱ φαιδροὶ καμμιὰ φορὰ στενάζουν; —
Δὲν ξέρω κι' ὅμως ἔγραφα στίχους σὰν ρὰ ποροῦσα
Τόρα στ' ἀλήθεια ποῦ πορῶ γιατί μὲ φεύγεις Μοῦσα;

— Εἶναι οἱ στίχοι δάκρυα, ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά μας στάζουν
Καθὼς ὅταν πορῆς πολὺ δὲν εἰμπορεῖς ρὰ κλάψης
Κι' ὅταν πολὺ αἰσθάνεσαι δὲν εἰμπορεῖς ρὰ γράψης.

Κατὰ Ἰούνιον, 1893.

Danich